

Sygnatura akt VI Ka 14/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **18 marca 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Sylwia Sitarz

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016 r.

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

sprawy **P. P. syna Z. i L.,**

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 157§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 września 2015 r. sygnatura akt IX K 593/11

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 634 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustala, iż oskarżony P. P. w dniu 14.02.2011 r. w P. poprzez uderzenia pięścią w twarz oraz szarpanie naruszył nietykalność cielesną D. B. czym wyczerpał znamiona występku z art. 217 § 1 kk i za to na mocy art. 217 § 1 kk wymierza mu karę 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. P. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa częściowo wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych, w pozostałej części zwalnia oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa oraz wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt VI Ka 14/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 14.09.2015 r. P. P. został uznany za winnego tego, że w dniu 14.02.2011 r. w P. poprzez uderzenie pięścią w twarz oraz szarpanie i popychanie D. B. spowodował u niego obrażenia w postaci niewielkiego zadrapania skóry powierzchni grzbietowej podstawy V palca ręki lewej, które naruszyły prawidłowe

funkcjonowanie narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni, tj. przestępstwa z art. 157 §2 kk i za to na mocy art. 157 § 2 kk skazany został na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. P. wynagrodzenie w kwocie 720 zł, powiększone o podatek VAT w kwocie 165,60 zł, łącznie w kwocie 785,60 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w postępowaniu w kwocie 1250,60 zł i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych obciążono go opłatą w kwocie 120 zł.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając mu:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 157 §2 kk, poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż niewielkie zdrapanie skóry powierzchni grzbietowej V palca ręki lewej stanowi naruszenie czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni, podczas gdy pozostawienie na ciele tak nieznacznych śladów nie stanowi realizacji znamion czynu opisanego w tym przepisie;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony uderzył pokrzywdzonego pięścią w twarz, podczas gdy przedmiotowa okoliczność nie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności przeprowadzona obdukcja lekarska nie wykazała u pokrzywdzonego żadnych obrażeń w okolicy twarzy, a sam oskarżony w złożonych wyjaśnieniach zaprzeczył by do takiego uderzenia doszło;

3) naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów i przyjęcia, iż możliwym jest poprzez uderzenie pięścią w twarz spowodowanie obrażeń w postaci niewielkiego zdrapania skóry powierzchni grzbietowej V palca ręki lewej; z ostrożności procesowej obrońca podniósł zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Apelacja okazała się zasadna jedynie w zakresie w jakim kwestionowała ustalenie, że zachowanie oskarżonego spowodowało skutek, w którym mowa w art. 157 §2 kk, tj. naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres poniżej 7 dni. Wbrew podniesionym zarzutom sąd rejonowy prawidłowo ustalił przebieg zdarzenia do jakiego doszło w dniu 14.02.2011 r. na terenie sklepu (...) w P..

Właściciel sklepu (...) zauważył, że oskarżony schował do rękawa kurtki słoik z przetworami. Na zwróconą uwagę oskarżony zaczął się awanturować i rzucać w pokrzywdzonego różnymi przedmiotami. Między mężczyznami wywiązała się szarpanina, w trakcie której oskarżony uderzył D. B. pięścią w twarz. Po wyjściu ze sklepu oskarżony został zatrzymany przez funkcjonariuszy straży Miejskiej.

Powyższe ustalenia sąd oparł na podstawie zeznań pokrzywdzonego D. B. oraz nagrań z monitoringu (k. 4-5, k. 27a, k. 180). Zeznania pokrzywdzonego były stanowcze i spójne, znalazły potwierdzenie w odtworzonym nagraniu, dlatego też sąd słusznie dał im wiarę. Nagranie nie pozostawia wątpliwości co do tego, że oskarżony był agresywny i zaatakował pokrzywdzonego. Widać na nim wyraźnie jak oskarżony szarpie pokrzywdzonego, rzuca w niego różnymi przedmiotami i zadaje mu uderzenie pięścią w twarz. Brak było zatem podstaw, aby kwestionować ustalenia sądu w tym zakresie. Ustalenia te były bowiem wynikiem prawidłowej oceny przeprowadzonych dowodów, uwzględniającej kryteria określone w art. 7 kpk.

Sąd odwoławczy nie podzielił natomiast oceny prawnej czynu przypisanego oskarżonemu dokonanej przez sąd rejonowy. Oskarżonemu zarzucono popełnienie występku z art. 157 §2 kk. Przedmiotem ochrony w wypadku przestępstwa określonego w tym przepisie jest zdrowie człowieka, a do jego znamion należy wystąpienie skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni, tj. spowodowanie przez sprawcę zmian

w określonym organie ciała ofiary, które w istotny sposób zakłócają jego normalne, zgodne z przeznaczeniem funkcjonowanie. Jeśli natomiast sprawca swoim czynem takich znamion nie powoduje w określonym narządzie ciała pokrzywdzonego, to w takim wypadku czyn sprawcy nie stanowi przestępstwa z art. 157 §2 kk.

Z opinii biegłego lekarza Z. K. z dnia 18.02.2011 r., wydanej na podstawie karty informacyjnej z ambulatorium przy izbie przyjęć Szpitala (...) w P. z dnia 14.02.2011 r. wynika, iż pokrzywdzony D. B. doznał „niewielkiego zadrapania skóry powierzchni grzbietowej podstawy palca V ręki lewej” (k. 26). O ile opinia ta nie budzi wątpliwości i zastrzeżeń odnośnie charakteru i rozmiaru urazu jakiego doznał pokrzywdzony, o tyle nie można zgodzić się z biegłym, iż uraz ten spowodował naruszenie czynności narządu ciała. Obrażenia jakich doznał pokrzywdzony nie odbiły się bowiem w żaden uchwytny sposób na czynnościach fizjologicznych jakiegokolwiek narządu jego ciała, a w szczególności skóry, która osłania narządy wewnętrzne przed wpływami środowiska zewnętrznego oraz utrzymuje równowagę między ustrojem organizmu i otoczeniem. Nie sposób uznać, aby na skutek małego zadrapania na niewielkim fragmencie skóry palca doszło do zaburzenia istotnych funkcji skóry, a tym samym do naruszenia czynności narządu ciała. U człowieka o przeciętnej odporności niewielkie zadrapanie małego fragmentu skóry w żaden sposób nie wpływa na zaburzenia funkcjonowania tego narządu. Nie każdy ślad pozostawiony na ciele ofiary uzasadnia przyjęcie kwalifikacji czynu z art. 157 §2 kk. W orzecznictwie i doktrynie utrwalony jest pogląd, że nieznaczne i szybko przemijające obrażenia, takie jak niewielkie zasinienia, otarcia czy też zadrapania, nie powodują naruszenia czynności skóry, lecz mieszczą się w granicach przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej określonego w art. 217 §1 kk (Kodeks Karny – Komentarz pod red. A. Wąska i B. Zawłockiego, Warszawa - 2010, str. 1361-1362; Kodeks karny – Komentarz pod red. R. Stefańskiego, Warszawa – 2015, str. 946; Kodeks karny – Komentarz pod red. A. Zolla, Zakamycze – 2006, t.9 do art. 217 §1kk).

Uwzględniając zatem powyższe zapatrywania należało uznać, że działanie oskarżonego P. P. polegające na szarpaniu oraz uderzeniu pokrzywdzonego D. B. pięścią w twarz, wyczerpało ustawowe znamiona stypizowanego w art. 217 § 1 kk występku naruszenia nietykalności cielesnej człowieka, w konsekwencji czego należało zmienić kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu. Przestępstwo to zagrożone jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Z uwagi na alternatywny charakter zagrożenia ma zastosowanie art. 58 §1 kk, zgodnie z którym jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. W ocenie sądu odwoławczego kara 60 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda jest adekwatna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu. Powinna spełnić ustawowe cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jako realna dolegliwość dla sprawcy powinna wpłynąć na niego motywująco i zmusić do właściwej refleksji dotyczącej swego zachowania.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku. Na podstawie art. 624 §1 kpk częściowo zwolniono oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarb Państwa kosztów sądowych.